

denne Lov ere satte ind paa en positiv Maade iftedetfor et Element, nemlig Sognefogderne, der ikke behøvede at være Ydere, og som ikke paa den Maade vare afhængige af den afgivne Stemme, som Sogneforstanderstaberne ere afhængige af sig selv, er et ganske forskjelligt Element kommet ind. — Naar den ærede sidste Taler nævnte, at man burde holde sig til de virkelige Priser, saa er det accurat det, jeg har gjort opmærksom paa, nemlig at man maa holde sig til virkelig afsluttede Handeler, thi det kan ikke gaae an med alle disse Skjønsmaal, som meget hyppigt ikke heroe paa Noget. Jeg indbrømmer meget gjerne, at ube omkring i de mindre Stedligheder er det vansteligst at sige, hvilke Handeler der have været afsluttede, thi de fleste af disse have sandsynligviis været temmelig i det Smaa, men ved Siden deraf skal man ogsaa lægge Mærke til, at de fleste af disse vistnok have været afsluttede til temmelig høie Priser; de stedlige Priser ere i Almindelighed høiere end de gængse Salgspriser, men da det er de stedlige Priser, der skulle komme Modtagerne tilgode, er det i Grunden dem, man skal sætte Capitelstaxten efter. — Naar det ærede Medlem her bagved meente, at den Sæd, der skulde ydes, skulde være sund og god, og naar den var det, saa maatte man være fornøiet dermed og ikke gjøre Forbring paa, at den tillige skulde være nogenlunde vægtig, saa tager han meget feil. Sund kan Sæd være, selv med temmelig gode Korn imellem, men god kan den da ikke være. Det Udtryk „god“ om Sæd forstaaes i Henhold til, hvad der til en given Tid maa betragtes som Midelfrembringelsen her i Landet, og vor Middelfrembringelse her i Landet er lykkeligviis nu ikke mere saaledes, at en Mand kan være bekendt at ville paastaae, at Sæd med svangt Korn er god; den er ikke god mere og bør ikke kunne kaldes god. Lovens Mening kan ikke have været, at det Korn, som vi nu overalt, hvor der er Tale om Salg, ville kaste Brag paa og forlange, at det skulde renses engang endnu, for at det Smaa kunde komme til

Creaturerne og det Fylbigere til Menneskene, skulde kunne gaae for godt Korn.

M. Grichsen: Jeg troer dog, at den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har taget feil, thi saavidt mig bekendt forholder Sagen sig med Tiendekornet saaledes, at naar en Nyder ligeoverfor en Yder ikke er tilfreds, saa kan han uden Videre tage 2 Mænd til at afgive deres Skjøn, om Kornet er godt eller ikke. Jeg troer nok, at Sagen forholder sig saaledes i Praxis. Hvad nu angaaer det Kredslob, som det ærede Medlem meente, jeg skulde have gjort, da troer jeg ogsaa, han tager feil deri; i alt Fald troer jeg, at Tidenden vil komme til at vise det. Naar det ærede Medlem for Mariager (A. Sage) meente, at man kunde lade Rjøbmændene opgive Priserne, da skal jeg ikke have Noget derimod, men der er allerede fra flere Sider anført, at Rjøbmændene i Grunden gjerne ville have sat Priserne lavt, da de, saavidt jeg har forstaaet, ere interesserede i, at dette skeer, og er dette Tilfældet, saa vilde det neppe være rigtigt at lade dem afsjøre det.

L. Scholer: Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) i, at det var ønskeligt, at Sognepræsterne kunde fritages for disse Opgivelser. Jeg har, da denne Sag tidligere forelaa til Forhandling, udtalt mig i denne Retning, og da havde jeg ogsaa den Idee at foreslaae, om man ikke kunde overdrage til Handelsforeningerne — der er nu i de fleste Rjøbstæder Handelsforeninger, som samles engang om Ugen og enes om, hvilke Priser de ville give for Kornet i denne Uge — at opgive Priserne, men der blev derimod gjort den Indvending, at dertil vare de ikke forpligtede, man kunde ikke tvinge dem til at give saadanne Indberetninger. Denne Idee nød ikke Fremme i Udvalget, fordi man meente, at man ikke kunde paalægge Handelsforeningerne eller Rjøbmandsstanden dette som en Forpligtelse,